Izrael, Boże Dziedzictwo

Wybrany Naród

„W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi, którą pobłogosławi pan Zastępów, mówiąc: Niech będzie błogosławiony mój lud Egipt i dzieło moich rąk Asyria, i moje dziedzictwo Izrael!” — Izaj. 19:24-25.

Kiedy myślimy o dziedzictwie, wyobrażamy sobie dziedzica, który otrzymuje posiadłość lub majątek po zmarłym członku rodziny lub przyjacielu. Stwierdzenie, że Pan Bóg „dziedziczy”, rodzi naturalne pytanie: Od kogo On otrzymuje ten spadek?

W języku hebrajskim termin „dziedzictwo” odnosi się do „części” lub „udziału”. W tym kontekście dziedzictwo Jahwe to ta część lub udział, który On otrzymuje poprzez realizację Swego Boskiego Planu.

Na przykład przy dokonaniu Boskiego Planu, Bóg będzie miał Boską rodzinę! Jezus Chrystus i Kościół stworzą rodzinę o Boskiej naturze – bardzo realne dziedzictwo Jahwe. „Ażeby oświecił oczy waszego umysłu, abyście wiedzieli, czym jest nadzieja jego powołania, czym jest bogactwo chwały jego **dziedzictwa w świętych**” – Efezj. 1:18 (UBG).

Innym dziedzictwem Jahwe jest naród izraelski. To dziedzictwo wynika z warunków Przymierza Abrahamowego. Boże obietnice dla Abrahama zagwarantowały błogosławieństwa jego potomkom. Obietnica brzmiała następująco: „Przysiągłem na siebie samego, mówi Pan: Ponieważ to uczyniłeś i nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedynego syna swego, będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzyjaciół swoich, i w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” (1 Mojż. 22:16-18).

Abraham zrozumiał, że jego „nasienie” (potomkowie) będzie zaangażowane w błogosławienie wszystkich narodów ziemi. Nie zdawał sobie sprawy, że Jahwe ma znacznie szerszy plan dla tych, którzy będą tworzyć jego „nasienie”. Szerszy Boży zamysł obejmował powołanie Ciała Chrystusowego, czyli Kościoła. To nie unieważnia tego, w co wierzył Abraham. „Co do ewangelii, są oni nieprzyjaciółmi Bożymi dla waszego dobra, lecz co do wybrania, są umiłowanymi ze względu na praojców. Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże” (Rzym. 11:28-29).

Wskutek tego „nasienie” Abrahamowe ostatecznie stanie się narodem izraelskim, ulubionym narodem Jahwe. „Słuchajcie tego słowa, które wypowiedział Pan o was, synowie Izraela, o całym pokoleniu, które wyprowadziłem z ziemi egipskiej: Tylko o was zatroszczyłem się spośród wszystkich pokoleń ziemi, dlatego was będę karał za wszystkie wasze winy” (Amos 3:1-2).

Izrael był wyjątkowy

Spośród wszystkich narodów ziemi tylko Izrael miał zawarte przymierze z Bogiem Jahwe – Przymierze Zakonu. To porozumienie uczyniło ich Jego ludem oraz Jego dziedzictwem. „Lecz was zabrał Pan i wyprowadził z żelaznego pieca, z Egiptu, abyście byli mu jego własnym ludem, jak to jest dzisiaj” (5 Mojż. 4:20).

Jako dziedzictwo Jahwe, Izrael otrzymał liczne błogosławieństwa, co jednocześnie uczyniło go odpowiedzialnym za wierność Panu Bogu. W późniejszych czasach, jako naród, wielokrotnie zawiódł, co ostatecznie doprowadziło do ich odrzucenia od łaski Bożej. Zastąpili ich wierzący z pogan w czasie Wieku Ewangelii. Jednak to odrzucenie miało charakter tymczasowy, a w jego trakcie realizowany był inny aspekt Boskiego Planu. Jego łaska powróci w późniejszym czasie, zgodnie z obietnicą daną Abrahamowi. „Błogosławiony naród, którego Bogiem jest Pan, lud, który wybrał sobie na dziedzictwo” (Psalm 33:12). „Wybrał Dawida, sługę swego, powołał go od trzód owiec. Przywiódł go do owiec karmiących, aby pasł Jakuba, lud jego, i Izraela, dziedzictwo jego. I on pasł ich w prawości serca swego, i prowadził ich rozsądnie ręką swoją” (Psalm 78:70-72). Dawid odgrywał szczególną rolę w prowadzeniu dziedzictwa Bożego.

Błogosławieństwo nasienia Abrahamowego stanie się również błogosławieństwem dla wszystkich narodów i ludów na ziemi. To będą błogosławieństwa Bożego Królestwa. Piękne proroctwo zawarte w Księdze Izajasza rzuca na tę kwestię nieco więcej światła: „Wtedy objawi się Pan Egiptowi i Egipcjanie poznają w owym dniu Pana, i będą przynosić ofiary krwawe i ofiary z pokarmów, i będą składać Panu śluby i spełniać je. A gdy Pan będzie smagał Egipt, smagał i leczył, wtedy nawrócą się do Pana, a On da im się ubłagać i uleczy ich. W owym dniu prowadzić będzie droga z Egiptu do Asyrii: Asyryjczyk uda się do Egiptu, a Egipcjanin do Asyrii, i Egipcjanie wraz z Asyryjczykami będą służyć Panu. W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z

Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi, którą pobłogosławi pan Zastępów, mówiąc: Niech będzie błogosławiony mój lud Egipt i dzieło moich rąk Asyria, i moje dziedzictwo Izrael” (Izaj. 19:21-15).

W dawnych czasach drogę nazywano traktem („highway” w języku angielskim – dosłownie: „wysoka droga” – przyp. tłum.), ponieważ budowano ją na wyższym poziomie niż otaczający grunt. Usuwano przeszkody, wyrównywano nierówny teren, a nawierzchnię wygładzano, aby podróżowanie odbywało się bez zakłóceń. „I powiedzą: **Torujcie**, torujcie, prostujcie drogę! Usuńcie **zawadę** z drogi mojego ludu” (Izaj. 57:14). Prorocki „trakt” z Izaj. 19 przedstawia pokój, który ostatecznie zapanuje na Bliskim Wschodzie. Zarówno Egipt, jak i Asyria były starożytnymi wrogami Izraelitów, jednak ci wrogowie zostaną nawróceni, aby oddawać cześć Jahwe i cieszyć się błogosławieństwami Królestwa Chrystusowego, stając się współczcicielami razem z Izraelem.

Błogosławieństwo pogan

Kiedy Izrael zostanie całkowicie przywrócony do Boskiej łaski, będzie miał przywilej prowadzić świat pogański ku rozpoznaniu Boga Jahwe i odnowieniu relacji z Nim: „Mówi: To za mało, że jesteś mi sługą, aby podźwignąć plemiona Jakuba i przywrócić oszczędzonych synów Izraela, więc ustanowiłem cię **światłością pogan**, aby moje zbawienie sięgało aż do krańców ziemi” (Izaj. 49:6).

Poganie dostrzegą wówczas błogosławieństwa Królestwa w Izraelu i będą chcieli mieć udział w błogosławieństwach Nowego Przymierza: „I pójdzie **wiele ludów**, mówiąc: **Pójdźmy** w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli **chodzić jego ścieżkami**, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” (Izaj. 2:3).

Prorockie, symboliczne nawiązania do „Egiptu” oraz „Asyrii”, wspomniane w Księdze Izajasza 19, mogą odnosić się do dwóch aspektów świata pogańskiego. Egipt przedstawia nominalny świat chrześcijan, podczas gdy Asyria zawiera elementy niechrześcijańskie lub pogańskie. Obie te sfery ujrzą błogosławieństwa Królestwa dla Izraela. Pokój i dobrobyt Izraela wzbudzą pragnienie, aby mieć udział w tym błogosławieństwie: „Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się **rąbka szaty jednego Judejczyka**, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” (Zach. 8:23).

Prorok Ezechiel opisuje Izrael w początkowych latach Królestwa Bożego jako rodzica, który wychowuje i naucza narody pogańskie. „Lecz wspomnę o moim przymierzu z tobą w dniach twojej młodości i odnowię z tobą **przymierze wieczne**. I wspomnisz o swoim postępowaniu, i zawstydzisz się [ślepota jest usunięta], gdy wezmę twoje siostry, zarówno starsze jak i młodsze od ciebie, i dam ci je za córki, lecz nie na mocy [starego] przymierza z tobą. I odnowię **moje przymierze** z tobą, i poznasz, że Ja jestem Pan” (Ezech. 16:60-62).

„Starsze siostry” odnoszą się do narodów, które istniały przed Izraelem w historii, natomiast „młodsze siostry” symbolizują narody, które powstały po ustanowieniu Izraela jako narodu. Zauważmy tę myśl o pochodzeniu! Izrael zaangażuje się w nauczanie i wychowanie, ponieważ będzie stanowił epicentrum światowej edukacji w zakresie sprawiedliwości. Dzięki pomocy i przewodnictwu Starożytnych Świętych, święci z Izraela zyskają zrozumienie nienawiści i bigoterii. Będą pamiętać o presji społecznej, której kiedyś doświadczali – pragnieniu akceptacji i oszustwie pożądania. W związku z tym Starożytni Święci będą gotowi nauczać z cierpliwością, pielęgnować z miłością i wspierać w dziele przywracania każdego serca.

Co więcej, przez Chrystusa, Kościół i Starożytnych Świętych, Pan Bóg zaprosi świat do miłości wobec Izraela oraz do radości z nim, mając na uwadze, że te błogosławieństwa wkrótce dotkną także ich. „Radujcie się [cały świat pogański] z Jeruzalemem i cieszcie się z nim wszyscy, którzy je miłujecie! Wykrzykujcie radośnie z nim wszyscy, którzy jesteście po nim w żałobie, abyście ssali do syta pierś jego pociechy, abyście napili się i pokrzepili potęgą jego chwały. Tak bowiem mówi Pan: Oto Ja skieruję do niego dobrobyt jak rzekę i bogactwo narodów jak wezbrany strumień. Wtedy ich niemowlęta będą noszone na ramionach i pieszczone na kolanach” (Izaj. 66:10-12).

Księga Izajasza 19

Dziewiętnasty rozdział Proroctwa Izajasza również ujawnia kolejny prorocki szczegół, co do którego jest obiecane, że zostanie pokazany całemu światu w tamtym czasie. Stanowi to prorocze wprowadzenie do naszego wersetu przewodniego. „W owym dniu stanie w ziemi egipskiej ołtarz Pana i słup pamiątkowy Pana na jego granicach. I będzie znakiem i świadkiem Pana Zastępów w ziemi egipskiej” (Izaj. 19:19-20).

Ten „świadek” Jahwe jest również określany jako „ołtarz”. Jego lokalizacja znajduje się w Egipcie, a dokładnie „w ziemi” i „na jego granicach”. Wielka Piramida w Gizie to jedna z najwspanialszych konstrukcji, jakie kiedykolwiek zbudowano. Ta budowla jest „ołtarzem” wspomnianym w Izaj. 19. Kto ją zbudował i kiedy miało to miejsce, pozostaje wciąż tajemnicą inżynieryjną. Zwraca jednak naszą uwagę, ponieważ jest zgodna z opisem podanym przez proroka Izajasza.

Ilustracja poniżej pokazuje, że Wielka Piramida znajduje się zarówno na granicy, jak i w środku ziemi egipskiej.

W kontekście biblijnej obietnicy, że obiekt ten będzie znakiem i świadkiem, system wewnętrznych korytarzy stanowi symboliczny znak, świadectwo planu Jahwe. Projekt wewnętrznych przejść Wielkiej Piramidy symbolicznie odzwierciedla upadek człowieka w grzech, przyjście Mesjasza, które ma na celu przywrócenie ludzi, a także niebiańskie powołanie Wieku Ewangelii, nagrodę boskiej natury oraz dążenie do przywrócenia ludzkości do stanu doskonałości.

W czasie Wieku Tysiąclecia Wielka Piramida będzie materialnym przypomnieniem, że Pan Bóg, w swojej mądrości, ukrył tajemnice swojego Królestwa w widocznym miejscu (Izaj. 19:19-20). Bez wątpienia grupy ludzi będą podróżować do Wielkiej Piramidy, aby chwalić Pana Boga, tak jak czyniliby to przy ołtarzu. Proroctwo Izajasza wspomina o „ołtarzu”, na którym ofiary nie będą składane ze zwierząt, lecz będą pochodzić ze skruszonych serc i pokornych dusz. Te duchowe ofiary oraz oddanie serca będą sposobem, w jaki jednostki udowodnią, że Pan Bóg może je przyjąć (Izaj. 57:15, 66:2).

Korzyść dla zmartwychwstałych miliardów, pielgrzymujących do Wielkiej Piramidy, aby oddać cześć Panu Bogu, będzie ogromna. Wyobraźcie sobie, jak przemierzają jej korytarze, przeżywając na nowo Boski Plan Wieków poprzez fizyczne poruszanie się w jej wnętrzu. Uświadomienie sobie, że Pan Bóg postawił Wielką Piramidę w tym miejscu ponad 4000 lat temu w tym konkretnym celu, wzmocni ich duchowe poczucie uwielbienia i szacunku dla Niego (Izaj. 2:2-4).

Wspomnienia zawarte i potwierdzone w tym obiekcie nabierają głębszego znaczenia. To piękna nadzieja dla ludzkości, która może wzmocnić ich wiarę i skłonić do poświęcenia się Panu poprzez pielgrzymowanie do Izraela oraz do Wielkiej Piramidy. Jest to możliwe, ponieważ Pan Bóg wybrał potomków Abrahama, aby byli błogosławieństwem, a także ukrył Swój Plan w korytarzach i komnatach Wielkiej Piramidy.

Izrael cielesny i duchowy

Izrael jest rzeczywiście Boskim dziedzictwem, obejmując zarówno Izrael według ciała – potomków Abrahama – jak i Izrael duchowy, czyli Kościół w chwale, będący Jego Boską Rodziną: „I oświecił oczy serca waszego, abyście wiedzieli, jaka jest nadzieja, do której was powołał, i jakie bogactwo chwały jest udziałem świętych w dziedzictwie jego” (Efezj. 1:18).

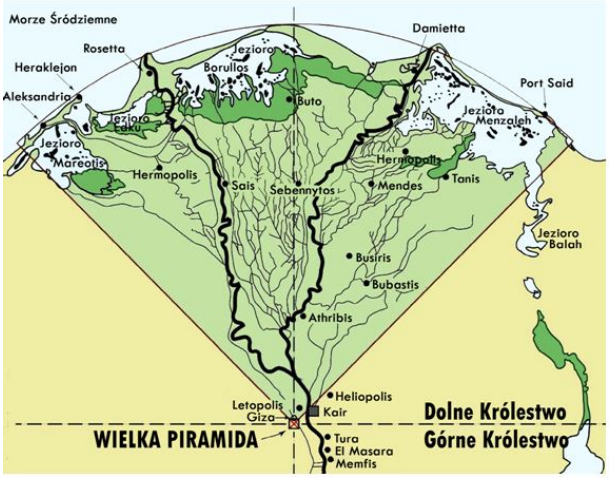

David Stein